

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gretchen Grosser: Uus Katteker

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Gretchen Grosser

Uus Katteker

Iek waas an düssen Dai läip leet apsteen. So stüud iek dan inne Doo-
rkesiene un keek ätter buten. Mon, wät kreech iek deer tou sjoon? Iek
tjoude mien Oogene nit. Mie pielliek juunuur siet en nüüdelken Kat-
teker inne Sunne ap uus Sofa. Ansteede fon: Was will der Hund auf
dem Sofa? hiede iek nu ja wäil sjunge kuud: „Wät wol die Katteker ap
uus Sofa? Jä, wät wüül hie deer wäil? Wildäge wisde hie, dat iek kroank
waas, un hie wüül mie deeruum besäike. Deeruum hiede hie sicher al
en ganse Schoft ap mie täiwt, uumdät iek uut de Fuggen koom. Dät
duurde him dan daach wäil al tou loange. So hiede die Katteker al gans
alleenich tou Middai ieten. Sunner eerste tou frägjen, waas hie stilkens
bie dän Nuutepot geen, die bie uus in't eepene Schaap stoant. Uut de
Bukse weesen waas hie in ju Tied uk al, einfach so akkuroat ieuwenske
dän Nuutepot.

So keek die Katteker mie nu gans plesierdelk un toufree toumäite. Ju
froaie Bielde wüül iek nu ieuwen gau fäästhoolde. So as iek loosgeen,
uum mien Kamera tou hoaljen, sproang dät flinke Diert mäd n' Sats
fon't Sofa un flitskede handich ap lieken Wai truch ju eepene Teras-
sendoore ätter buten.

Loange noch hääd die Katteker sik bie uus buute apheelden. Hie siet
altied jädde ap n' Peel inne Sunne. Wie hääbe him deer uk alle Deege
Nuute wailait un fon binnen bekieket, wo hie do twiske sien Pöötkenene
noom, eepen beet un do Kädden dann gans swäit apeet. Dät geen wie-
kenloang so, bit hie ap eenmoal eenen Deeges goar nit moor koom.
Wät spietelk! Uus Baidene hieden daach hiere grääsige Oarigaid an
him. Wie hääbe uus Wiebke un Imke in hiere Ferträit kweeden: „Fil-
licht hääd uus Katteker n' Kattokerske fuunden un woont nu mäd hier
uurs annewaine.“ Do wieren uus Wuchtere uk wier bliede.

Gretchen Grosser

Hälpt mie

Dän ganse Dai hied su Sunne dät nit roaked, truch dän tjukke Dook tou kuumen. Juun Eeuend wai wude dät aal noch läpper. Me kuud neen Hounde foare Oogene sjoo. Un iek moaste ättere Chorpobe. Bit int Täärp is dät foar uus en ganz loangen Eend. Iek waas aal an` t uurläasen, schäl iek ättert Sjungun gunge of nit. Wie wieren al ant Üübjen faor dät Adventskonzert un deeruum kuud iek uk wäil nit failje. Ju ganse Tied uur toachte iek an dän loange Wai anne Säärkhoaf foarbie, wier ätter Huus tou. Wät waas iek bliede, as iek ätter buuten koom un do min Theo bie mien Rääd stounden saach. Hie wüül mie ouhoalje. Wät foarn Gluk, Wie sunt mädnunner tou Fout ätter Huus geen, uus Reede schoowen wie ljauer. Dät waas buute gans uunheilick. Sträitenlaternen hieden wie do noch nit un uk neen Sträite, bloot en Sounddom. Font Säärkhoaf häär gluumden oabkelde Luchtere fon do Greeewe fonne Schlesier. Goud, dät min Mon bi mie waas! Wät hiede iek wäil moaked, wan iek alleenich weesen waas. Toumaol wude dät noch uunheilicker. Fon wieden heerden wie fonne Holtbusk häär noodelk roupen: „Hälpt mie!“ Wät kloang dät truch düssen pikketuusterchen Eeuwend. Fluks stoalden wie uus Reede anne Peel. Uur dän friskfoolgende Äkker ronnen wie ätter ju Steede tou, wierhäär dät Bölkjen koom. Ju Bliedskup kon iek nit beschriuwe, as uus Noaber Anton uus inne Ierme fäl. Ap sin Wai fonne Piesel ätter sien Huus hiede hei sik so ferdwäln un wisde toulääd nit moor wier wäi. Wät waas hie uus tonkbaor, dät wie him ätter Huus broachten.

